

Ressò

desembre 18

Ethy Hillesum

He partit el meu cos com el pa i l'he repartit

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Una petita perla d'Etty Hillesum

Entre el caos de papers i llibres que hi ha damunt la taula del meu despatx hi podem trobar agrupats tot un seguit de petits records que he anat compilant al llarg dels anys. Entre ells hi ha una creu de ceràmica amb una frase escrita: «He partit el meu cos com el pa i l'he repartit entre els homes».

Aquesta frase és d'Etty Hillesum (1914-1943) i es troba en una de les darreres pàgines del seu diari que han arribat fins a nosaltres, exactament l'escriu el matí del 13 d'octubre de 1942, especificant «ben d'hora».

Quin és el motiu que l'ha portat a partir el seu cos com el pa i repartir-lo entre els homes? I ella mateixa es respon: «Per què no, si estaven tan famolencs i se n'han hagut de privar tant de temps?» Etty Hillesum es fa i considera ella mateixa pa i es ella mateixa qui es reparteix perquè veu persones al seu voltant que estan famolenques.

Des del dia en què vaig anar llegint els escrits d'Etty o llibres que parlen d'ella i del seu itinerari personal i espiritual, aquesta frase m'ha arribat al més profund del cor. Perquè ella, que no podem identificar ni com a jueva (tot i que n'era per origen familiar) ni cristiana (perquè no va ser batejada), està en molts moments de la seva vida ben a prop del misteri de Jesús. ¿Ell no va es va partir en tants moments de la seva vida com el pa i es va repartir entre aquells que l'envoltaven, famolencs de tantes coses?

Jesús es fa bon pa, es reparteix i es comparteix. Etty Hillesum, des de la seva experiència de persecució i de creixement personal i espiritual es veu ella mateixa com a bon pa que no es pot guardar per a ella mateixa sinó que s'ha de partir i compartir. Aquesta no és la mateixa crida que ens fa Jesús a cada un de nosaltres?

Enric Termes

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Màrius Torres:
"És necessari que Ell creixi i jo minvi".

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Espai de reflexió i pregària

Reflexions sobre el Nadal

El Nadal sol ser una festa sorollosa: ens anirà bé una mica de silenci, per sentir la veu de l'Amor.

Nadal ets tu, quan decideixes néixer de nou cada dia i deixar entrar Déu en el teu interior.

L'arbre de Nadal ets tu, quan resisteixes vigorós als vents i dificultats de la vida.

Els guarniments de Nadal ets tu, quan les teves virtuts són colors que adornen la teva vida.

La campana de Nadal ets tu, quan crides, congregues i cerques unir.

Ets també llum de Nadal, quan il·lumines amb la teva vida el camí dels altres amb la bondat, la paciència, l'alegria i la generositat.

L'àngel de Nadal ets tu, quan cantes al món un missatge de pau, de justícia i d'amor.

L'estel de Nadal ets tu, quan condueixes algú a la trobada amb Jesús.

Ets també els Reis Mags, quan dones el millor que tens sense importar a qui.

La música de Nadal ets tu quan aconsegueixes harmonia dins teu.

El regal de Nadal ets tu, quan ets de debò amic i germà de tot ésser humà.

La felicitació de Nadal ets tu, quan la bondat està escrita a les teves mans, quan perdones i restableixes la pau, tot i els sofriments.

El dinar de Nadal ets tu, quan sadolles de pa i d'esperança el pobre que està al teu costat.

Tu ets, sí, la nit de Nadal, quan humil i conscient, reps en el silenci de la nit el Salvador del món sense sorolls ni grans celebracions; tu ets el somriure de confiança i de tendresa, en la pau interior d'un Nadal perenne que estableix el Regne dins teu.

Un molt Bon Nadal per tots els que s'assemblen al Nadal.

Papa Francesc

¿Què vol dir «fer la voluntat de Déu?»

¿Què entenem quan utilitzem, o sentim, una expressió com ara “fer la voluntat de Déu”? ¿O altres expressions semblants com ara “complir els designis de Déu”, o “servir Déu amb una vida que li plagui”?

La primera de les expressions, “fer la voluntat de Déu” és una expressió que prové de manera clara del Nou Testament: la carta als Hebreus, per exemple, diu que Jesús ha vingut al món a fer la voluntat de Déu (Hebreus 10,5-7), i el mateix Jesús, a Getsemaní, demana a Déu que li estalviï aquell tràngol, però alhora es manifesta disposat que es faci la voluntat de Déu i no la seva pròpia (Mateu 26,36-46; Marc 14,32-42; Lluc 22,39-46); i, en el pàrrofe, Jesús també ens convida a demanar que es faci la voluntat de Déu a la terra tal com es fa en el cel (Mateu 6,10). Pel que fa a les altres dues expressions que he citat, cal dir que no les trobem directament en els textos bíblics, però sí en els textos litúrgics i de pregària.

Torno al que deia al començament: quan utilitzem o sentim expressions com aquestes, ¿què entenem? I més encara, ¿què entén una persona que no

provingui del món cristià? De fet, si ens fixem en el sentit que tenen les paraules en la nostra cultura, fer la voluntat d'un altre vol dir sotmetre's al que ell decideix, tant si això que ell decideix és bo o és dolent, i tant si m'afavoreix com si em perjudica. I si d'aquesta expressió passem per exemple a la de servir algú altre amb una vida que li plagui, aquest sotmetiment queda encara més remarcat, en dir que del que es tracta és de procurar-li plaer a aquest altre a qui servim. Evidentment, nosaltres, els creients, ja ho sabem que això no és així. Sabem que la voluntat de Déu és precisament el seu projecte d'amor: si diem que volem que a la terra es faci la seva voluntat tal com ja es fa en el cel, el que estem dient és que, tal com al cel ja es viu plenament la vida d'amor de Déu, volem que aquí a la terra també es visqui aquest amor. I també sabem que, precisament, el que li plau a Déu, allò que li procura plaer –aplicant-li a Déu un llenguatge realment molt humà!– és precisament que el seu amor arribi a tothom...

Però, sens dubte, no és aquesta una manera gaire planera de parlar... Ens obliga a donar a les paraules un sentit diferent del que

Col·laboracions

tenen en el llenguatge habitual, i no ens evoca directament el que volem dir, de manera que esdevé una barrera més aviat innecessària en la nostra relació amb Déu. Sí, és cert que dir que volem fer la voluntat de Déu porta unes connotacions que ens recorden que, en efecte, Déu és més gran que nosaltres i és la plenitud de la nostra vida. Però aquestes connotacions no crec que compensin en aquest cas les barreres que creen.

I tot plegat té, a més, una altre aspecte més greu. Estem en un món secularitzat en què molta gent no té ni idea del sentit del llenguatge religiós. I alhora, estem en un món supercomunicat en què tothom pot trobar-se en qualsevol moment amb una expressió de llenguatge religiós. Un llenguatge com el que estem comentant, ¿quin efecte farà en els no creients?

En definitiva: tenim un repte greu amb la manera de parlar

de Déu i de parlar a Déu. I em pregunto: ¿això de “fer la voluntat de Déu”, no ho podríem traduir, per exemple, amb l’expressió “fer realitat el projecte d’amor de Déu”? Mirem com quedaria el parenostre: “Que el vostre projecte d’amor es realitzi aquí a la terra tal com ja es realitza en el cel”. Jo crec que està prou bé...

I és que la imatge de Déu que les nostres paraules denoten és un element bàsic tant en la vivència que tenim de la fe com en la percepció que en tenen els que no la comparteixen. I podríem afegir aquí uns quants exemples que fan pensar. Per exemple, el fet que en les nostres oracions litúrgiques anomenem a Déu, habitualment, amb paraules de poder com ara “Déu omnipotent i etern” o altres de semblants, en comptes d’anomenar-lo Pare com Jesús ens va dir que havíem de fer. O l’habitual introducció al parenostre que s’acaba amb la fórmula “gosem dir”. ¿De veritat és una gosadia, un atreviment, dir la pregària que Jesús ens va ensenyar? ¿Tan poc ens fiem d’ell? ¿Tan poc amarats d’ell estem?

Realment, amb el llenguatge religiós i litúrgic hi tenim un repte greu.

Per Josep Lligadas.

**“Vet aquí una simple qüestió de generositat,
d’honradesa i de bon cor”**

Antigament, i aleshores com avui, els elefants sagrats dels poderosos per tot arreu eren ben vistos per la seva brillantor i la seva excel·lència.

Però va venir un home anomenat Jesús i digué:

“Benaürats els qui viuen amb un cor de pobre per a poder ser lliures i així lluitar contra la pobresa que fa patir.”

Antigament, i aleshores com avui, s’imposen els astuts, els murrís i els bergants.

Però va venir Jesús i digué:

“Benaürats els senzills perquè sabran qui són i veuran clar el camí que han de recórrer.”

Antigament, i aleshores com avui, les llàgrimes no es cotitzaven pas a la borsa ni als mercats, i la gresca i la barrila i un ventre tip eren més importants que la veritat.

Però va venir Jesús i digué:

“Benaürats els qui no es planyen ells mateixos ni s’espanten de l’esforç perquè aconseguiran la fortalesa d’ànima per a poder auxiliar els qui sofreixen i ploren.”

Antigament, i aleshores com avui, la paraula justícia feia bonic en tots

Col·laboracions

els discursos i programes dels polítics però era tabú en el carrer i en els consells d'administració.

Però va venir Jesús i digué:

“Benaurats els qui tenen fam i set de justícia perquè aquests trencaran les cadenes que esclavitzten.”

Antigament, i aleshores com avui, el cor era encomiat i ponderat entre els infants com el més bell tresor que hi ha en el món però, quan es feien grans hom els deia que era rigorosament obligat avergonyir-se'n.

Però vingué Jesús i digué:

“Benaurats els que tenen cor i el tenen vulnerable al sofriment dels altres, perquè s'arriscaran a treure creus d'aquest món.”

Antigament, i aleshores com avui, el prestigi d'un home es mesurava per la quantitat de fusells i canons que estaven disposats a defensar-lo.

Però va venir Jesús i digué:

“Benaurats els qui fan possible la pau: aquests experimentaran que Déu els tracta com a fills.”

Antigament, i aleshores com avui, molts consideraven que dona categoria jugar amb els sentiments dels altres.

Però va venir Jesús i digué:

“Benaurats els qui tenen un sol cor, net com l'aigua d'un rierol muntanyenc, perquè un dia sentiran que hi brolla una font de joia inexhaurible.”

Antigament, i aleshores com avui, alguns consideraven que només calia protegir els que ja són feliços i que els desgraciats s'aguantin.

Però va venir Jesús i va dir:

“Benaurats els qui s'ho juguen tot perquè els miseriosos puguin somriure d'alegria.”

Antigament, i un dia que fou avui, Jesús digué:

“Porto una bona notícia per als qui sou víctimes de la pobresa, de la fam i del dolor, perquè jo mateix suscitaré una multitud d'homes i dones senzills, nets de cor, misericordiosos, pacificadors i famolencs de justícia que lluitaran per a posar remei als vostres mals.”

Molts, els orgullosos i panxa contents se'n van riure.

D'altres, s'ho van creure i en van tenir gran alegria, i es feren cristians.

Qui són aquests?

Els sants que avui celebrem i festegem.

Tots hi som cridats.

Vet aquí una simple qüestió de generositat, d'honradesa i de bon cor.

Per Josep Llunell

Tinc dubtes

Tens dubtes? Jo també... i molts, per cert!!

Ens referim a dubtes sobre els dogmes, les creences i fins i tot moltes expressions litúrgiques i fets d'església.

Qui diu que no té cap dubte, que ho té tot clar, potser ha rebut el que en diuen "ciència infusa", o segurament podem dubtar de la seva afirmació. Què amaga, conscientment o inconscient?

Sense dubtes no hi hauria teologia, ni recerca del sentit de moltes paraules de l'Escriptura, ni discerniment espiritual per cercar el que Déu vol de nosaltres.

Gràcies al fet que algú va dubtar es van escriure els millors llibres, es van intentar expressar les millors poesies, es va comunicar al millor possible la fe a diverses cultures i es va anar als sentiments i al cor de moltes persones per poder discernir els camins de l'Esperit.

És humà dubtar, és intel·ligent, és humil, és honorat i és una manera d'anar entrant pels camins de les veritats per a les quals mai s'acaben de trobar les millors expressions en els nostres llenguatges. Una obra

d'art per aclarir molts conceptes, el mar pot ser el diccionari que expliqui millor moltes dimensions de la vida, i l'amor dona certeses o desenganys indefinibles.

La fe en Jesús és el nucli central del cristià. Crec en Tu, Senyor; ets model, ets guia, ets a prop, "camí, veritat i vida", ens comuniqués el teu Esperit, ets esperança i ens mostres el Pare.

Tenim dubtes. Però creiem. La fe no és el resultat d'equacions ni de demostracions metafísiques; és un do rebut, que guardem amb molt d'agraïment en la profunditat del nostre cor, i que ens mou a viure amb possible plenitud i joia. Creiem, gràcies a Déu, i tenim dubtes. Anem caminant, i entenent o dubtant. La fe va acompanyada de dubtes en algunes o moltes creences. Precisament això ens porta a pregar, a estudiar, a recercar, a participar, a créixer. Un aclariment moltes vegades obre la porta a noves preguntes. És fantàstic!!

"Crec, Senyor, però ajuda la nostra fe."

Per Jesús Renau

Lluís Duch

El passat dia 12 ha estat enterrat al monestir de santa Maria de Montserrat el monjo prevere Lluís Duch. Feia anys que el coneixia i seguia amb molt interès la seva producció intel·lectual. El dia va començar amb la aquella boira del Llobregat que aïlla visualment el monestir del seu entorn. Mentre les agulles de l'amfiteatre montserratí s'enfilaven cap un lluminós cel de tardor, les campanes ens convocaven a la basílica amb el repetitiu toc a morts. Mentre esperava l'inici de la cerimònia vaig evocar novament els meus records d'en Lluís. La primer imatge, tot i que pot tenir alguna imprecisió, és una petita crònica en la revista de la Delegació Diocesana de l'Escoltisme (DDE) explicant que un jove escolta entrava al monestir de santa Maria de Montserrat per fer-se monjo. Una foto d'en Lluís al damunt d'una Vespa il·lustrava la notícia.

Després, quan el meu camí vital em feu freqüentar el monestir, vaig poder xerrar més profundament amb en Lluís. El seu vast i clarivident pensament aportava una perspectiva original als problemes que m'inquietaven. La seva mirada lúcida desgranava els problemes de la societat contemporània i, a partir de la seva anàlisi, em proposava contínuament camins a explorar per poder avançar. Recordo un cop que, davant la meva insistència de la pèrdua de valors de les nostres societats, em matisà dient-me que el problema era la sobreabundància de valors. En Lluís era una savi sagaç, astut i reservat. Si en alguns moments era retret, en altres era enormement generós compartint el seus sabers. En varies ocasions vaig convidar-lo com a ponent en algunes jornades de reflexió i les seves aportacions foren magistrals perquè ens ajudaren a pensar.

La figura il·lustrada d'en Lluís, més de 50 llibres i 300 articles, ens va dir l'abat Josep Maria Soler en l'homilia de les exèquies, és una bona mostra del vigor intel·lectual que la comunitat benedictina ha sabut conrear durant anys. Quan la fossa ha engolit definitivament el seu cos, a mesura que els seus companys de comunitat anaven tirant la terra, he experimentat la sensació de que el nostre poble havia perdut a un pensador lúcid i humil, i que el trobarem a faltar perquè el necessitarem per entendre on estem. Algunes persones trobarem

a faltar la figura d'en Lluís en aquesta hora tardoral. Els aurons del cementiri montserratí, amb el seu canvi de color, afavorien la darrera pregària de comiat per en Lluís. Però, ell seguirà viu entre nosaltres gràcies al seu pensament recollit en la vasta obra, escrita i oral. En un moment d'idees ràpides, haurem de reivindicar la vigència del saber pausat i sòlid d'en Lluís Duch.

Per Jordi López Camps

Aturar-se. Cicle B. Disseny de futur

Així podria anomenar-se aquesta ànsia de Nadal, l'ADVENT, que iniciem ja aquest diumenge.

Cal doncs que ens preparem el propi disseny. No ens podem encerclar pas gaire en el calendari. Nadal no és pas cap aniversari; és una festa. És la festa de la tendresa de Déu.

Per tant, com que Jesús ja fa anys que es va fer carn nostra, la lliçó d'aquest primer diumenge d'advent ens convida a viure un disseny de cara al futur. L'anunci el tenim en tots els esdeveniments de la premsa diària que ens fan viure amb l'ai al cor.

Les persecucions dels cristians, quan s'escampaven per l'Imperi Romà, eren el senyal que tot el present no és definitiu. També se'ns recomana que cap mena d'excés o desmesurada preocupació per als negocis no afeixugui el nostre cor... Tot plegat és un avís de la vinguda del Salvador. Alceu el cap ben alt amb la deguda esperança i constant vigilància. Que no us atrapin amb la xarxa del descuit!

Resta ven clar, doncs, que la nativitat de Jesús -que des d'avui esperem- no és la d'un personatge que espera homenatges de cortesia i intercanvis d'idees.

Acollir-lo significa acceptar el seu projecte de millorar la humanitat, que se'n diu salvació.

L'home i la dona són la fatiga i el neguit de Déu. És tracta, doncs, d'atansar-se, amb l'esperança, al Déu que s'acosta a la humanitat amb la tendresa de l'encarnació del seu Fill, Jesús.

Tot plegat, per Nadal, és Déu qui ve a nosaltres: no li barrem el pas amb les nostres impertèrrites tossuderies. Així la revetlla de la fi del món no ens enxamparà d'imprevist.

Mn. Pere- diaca

Aquest mes tornaré a parlar d'exposicions. Concretament tres. Dues d'elles de petit format. Però molt interessants.

Al Palau Robert, a la cruïlla entre la Diagonal i el Passeig de Gràcia, he recorregut a poc a poc *Kosmos Panikkar*, i emocionada *l'empremta familiar*.

Kosmos Panikkar recorre la vida i l'obra d'aquest pensador. Grans panells recorren la seva cronologia, des dels seus orígens familiars, els estudis, la seva opció pel sacerdoci, la seva creixent i constant formació com a teòleg, filòsof, crític, conferenciant i escriptor. Bolcat en tot això des del diàleg interreligiós profund i compromès.

Al costat de la seva trajectòria vital en grans panells de text, s'ofereixen fragments del seu pensament, dels seus llibres, els seus molts llibres, fins a la sala escarida que evoca i convida al silenci. És una de les exposicions temàtiques més clara, ordenada i elegant que he vist últimament. Poques imatges i molt text i, no obstant això, resulta atractiva.

A l'entrada un monitor reproduïx, de forma contínua, fragments de les diverses entrevistes que se li van fer a la televisió. Recomano veure-la al final.

L'empremta familiar, de la fotògrafa Nancy Borowick, és un recorregut, valent per part seva i, sobretot per

part de la seva mare, dels últims anys de malaltia i de tractament contra el càncer, dels seus pares morts amb 364 dies de diferència.

La fotografia monocolor en blanc i negre o lleugerament sèpia, és d'una nitidesa tremenda per la temàtica i la qualitat de l'ull que observa i recull moments del tractament conjunt a l'hospital i moments d'intimitat, pau i acceptació a casa seva.

Una profunda fe i un gran amor, recorre la seqüència de les imatges i els seus textos. Hi ha dolor però no angoixa en aquest record. Salten les llàgrimes d'emoció, però també d'admiració davant la força i la unió d'aquesta família. Fa goig veure-la. El meu últim recorregut ha estat a la Fundació Mapfre, al 250 del carrer Diputació. L'exposició recorre la vida, els seus acords i desacords, de dos pintors coetanis: el francès Picabia i l'espanyol Picasso.

Picabia-Picasso. Convé veure-la amb calma. És una mica més extensa que les anteriors, però el seu recorregut, documentadíssim, veu incrementat el seu plaer per la contemplació de les sales del primer pis de la Casa Nogués, en la qual està ubicada. Hi ha una sala molt interessant, en la qual aturar-se per estudiar el recorregut paral·lel dels dos pintors i la seva època.

Per esperits inquietos. Hi ha ascensor. *Maria Jesús Ramos*

Agenda 2018

Desembre

Dijous 13: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – ETTY HILESSUM

Febrer

Dissabte 2: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Antoni Vadell. Obert ha tothom, us hi esperem.

Agenda 2019

Gener

Dijous 10: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – PIERRE THEILHARD DE CHARDIN

Dijous 7: Reunió d'animadors.

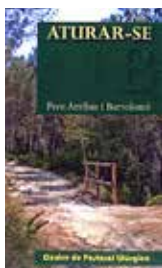
A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – GIANNA BERETTA MOLLA

El Temari del curs 2018-2019 és, “**Testimoni de Jesucrist al segle XX**” del P.Jesús Renau.

També usem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé com a complement de lectura. Aquests son un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C.

El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN